

Det stykke, jeg lige har læst for jer, er de allersidste linjer af Matthæusevangeliet. Umiddelbart inden det stykke vi har hørt, er det fortalt, hvordan Jesus er død på korset, er blevet begravet og hvordan nogle kvinder påskemorgen er kommet ud til graven og har mødt en engel, der fortæller, at Jesus er opstået fra de døde. Så det er altså den opstandne Jesus, der taler i stykket, vi lige hørte. Dermed får ordene også en særlig vægt. Når Jesus siger, at al magt i himlen og på jorden er givet til ham, så hører det jo med, at han samme dag har sejret over den mest uigenkaldelige og absolutte magt, vi ellers kender til, nemlig døden.

Stykket vi har hørt bliver læst ved hver eneste dåb, og derfor synes jeg også, det er på sin plads at prædike over det i dag, hvor vi holder konfirmation, fordi konfirmationen handler om, at den forbindelse, der blev oprettet mellem Gud og jer, da I blev døbt, den står ved magt hele jeres liv igennem. I dåben fik I at vide, at I ved at blive døbt blev gjort til Jesu disciple. Det lyder måske nok meget voldsomt, sådan at skulle gå rundt og være Jesu disciple. Men nu har vi jo vinteren igennem læst og hørt en masse om Jesu disciple. Og vi har hørt, hvordan det at være Jesu disciple det betyder, at man har hørt om Jesus, og det har I! Og at man er grebet af det, han har gjort og sagt, så det er med til at bestemme ens liv. Hvor vidt I er det, kan I kun selv vide. Men nu får I under alle omstændigheder i dag at høre, at I har gjort et sådant indtryk på Gud, at han holder fast ved jer alle jeres dage. Og det synes jeg er noget af det største og fineste, vi som mennesker kan bære med os gennem livet! For det betyder jo, at den magt, som har fået alting til at blive til: hele universet med sol måne og stjerner. Den magt som har fået jorden til at blive til med bjerge og have, bakker og dale og søer og åer, planter og dyr og mennesker. Den magt, som vi kalder Gud, og som blev menneske i Jesus, for at vi skulle kunne fatte og forstå hvem han er, han er så fuld af kærlighed til lige netop hver eneste af jer, at han er hos jer altid lige til verdens ende. Det betyder, at lige meget, hvor I er, lige meget hvad der sker jer, så kan I bede til Gud og lægge jeres glæde og jeres sorg, jeres håb og jeres bekymringer i hans hænder. Det betyder også, at I kan betragte jeres liv, som en opgave, Gud har lagt i jeres hænder.

Somme tider er livet let og uden bekymringer, somme tider er det så hårdt, at det næsten ikke er til at holde ud. Det er med livet lidt som at køre på cykel. Der er en verden til forskel på at cykle ud i stik modvind og så at cykle hjem igen med vinden i ryggen. Men når man cykler der med vinden imod og op ad bakke, og det næsten ikke er til at stampe sig frem, så kan man somme tider blive grebet af tanken om, at dette her skal jeg kunne klare, og så kan det at træde omgang efter omgang i pedalerne blive en kamp mod alt det i én selv, der allerhelst vil hoppe af cyklen, smide den i en grøft og og tage bussen i stedet. Jeg tænker, at når livet er allermest hårdt, så hjælper det at tænke: Det er Gud der har givet mig livet! Så må han også vide, hvad det er han vil med det. Jeg skal bare klare det, og så håber jeg, at Gud har en god forklaring på det hele, når alt en gang er forbi. Der er en lille fortælling fra det virkelige liv, som måske kan vise, hvad det er jeg mener. Den 17 april 1864, dagen før preusserne stormede og erobrede Dybbøl, var den tyske beskydning af de danske skanser så voldsom, at det 16. og 17. danske regiment der skulle over og overtage vagten på skanserne deserterede. Officeren der har kommandoen bliver rasende og truer med at pille nogle tilfældige soldater ud og henrette dem for mytteri. Men de to regimenter bliver stående og rører sig ikke ud af flækken. Da skifter officeren taktik og minder i stedet soldaterne om, hvordan han altid har været villig til at dele alle farer med dem. Da begynder kolonnen igen at gå frem i mod skanserne.

Når livet somme tider er så hårdt, at det ikke er til at holde ud, og sådan er det faktisk somme tider, så tænker jeg, at Gud som har givet mig livet, han har selv i Jesus prøvet, hvordan livet er, når det er allermest hårdt. Det er ham der har lovet at være hos mig og med mig alle dage indtil verdens ende. Der er ikke noget, der skræmme ham væk, der er ikke noget der kan få ham til at give op! Så må jeg bare bide tænderne sammen og følge ham. Og fordi han er hos mig og med mig er det ikke død og nederlag og mørke, der venter forude, men liv og glæde i evighed.

Og så kan man til gengæld glæde sig, når livet er lykkeligt og fuldt af glæde og tænke, ja, det er sådan det er meningen det skal være. Det er sådan livet er, når der ikke er noget til at ødelægge det. Det er sådan, Gud har skabt livet og han kæmper selv for at få alt der ødelægger livet til at forsvinde, så livet kan være lyst og dejligt og fuldt af glæde i al evighed.

Amen.